

kes püiab selle wasto seista, et meie sest pühast kirjast suurt lasso ei saaks.

„Minna ollen ilmitil inuimenne, naese mees, ja pean omma laste eest muretsema, rakiwad wägga tihti mõnued, kui meie neid nomime head tehha ja pühha kirja luggeda.“ Se ei olle minno ammet, kostwad naad; kas minna ma ilma ärra heitsin? kas ma ollen muut? — Mis ja rägid inuimenne? Kas mungid üts-päinid Jummalale mele pärrast teggema peawad? Kas Jummal ei tahha sedda, et lõif inuimessed lunnastust ja tössidusse tead-mist suatsid, ja et legi ei peaks head põlgama? Ütle, kas abbi ello eht murre laste eest wõib selle tössise nõudmisje wasto olla, et Piibli ramatut luggeda? Ma pallun teid, ärge pette enuast: midda ennam teie nisugguste teggude kimpus ollete, sedda ennam peate teie muretsema, et nendest enuast ärra väesta pühha kirja luggemisje läbbi. Alkame tähhele pannemisje luggema, et meie wimateks wõiklime sedda head sada, kelle läbbi armu sada wõiklime.

Pallun teid et üksti teie seast ei lasseks päwa ismtasfota luggudes möda minna. . . . Ütle, mis kassu toob sulle paast, et sinna kül päwa otsani ilma sõmata jäed, agga lasjed tedda möda minna narrimistes ja wallatustes. Pallun teid, et teie lau-nats ennam murret tössise hea eest; ja parrem on kui meie wai-mulikku asjadega omma ello täidame! — Koggugem omma naa-brid koku, wõiklem Piiblit lätte ommad ja omma kuuljatte süd-damed Jummalale sõnna luggemisje läbbi rõõmsats.

Teie elsite, sest et teie ei mõista pühha kirja, egga Jummalale wägge. (Matt. 22, 29). Esitets Jõsand nomis Sadduserid selle pärrast, et nemmad ei luggenud (pühha kirja) siis selle pärrast, et nemmad ei teadnud Jummalat; sest et Jummalat same tunda pühha kirja luggemisje läbbi. Ja kui needki lõif, kes luggewad (pühha kirja) ei tunne Jummalat, kuidas siis wõib se Tedda tunda, kes lugguniste pühha kirja ei loe? Ja se pärrast, kui ma ütlesin, et lõif luggejad ei tunne jumma-likku tödde, se tähhendab ni paljo, et ni suggused luggejad ei himmosta Jummalat leida; sest se, kes loeb Jummalast ja Jummalat tahhab leida, püiab Jummalale mele pärrast ellada se pühha kirja luggemisje jures, ei otfi Jummalat omma lunnastamisje tarwis, waid tahhab Jummalat tunda omma tühja an-pärrast: nisuggune luggege ta kui paljo taht P. ramatut, ei saa ilmaõki Jummalat leidma.

Mitme suust kulen ma, et naad suure himmoga jutlust täh-hele pannerwad, agga pärrast jutlust on nende südda jälle külm. Kuidas enuast selle eest hoida? Watame järrele kust se tulleb?

Se tulleb kõlbamatta ümberkäimisest ja sõbrusfest pahha inuimestega. Ei olle tarwis pärrast kirjast tullemist nende asjade külge alkata, mis lugguniste kõlbamata on, agga on tarwis koso minna Piiblit lätte wõtta, naist ja lapsi koku kutsuda, neile kuul-dud jutlust wälja selletada ja siis jo omma ammeti asjo aiada.

Selle pärrast minna annan teile mitme päwa ette teada ommas jutlusses, mis asjast ma tahhan kõnneleda, et selle wah-bel Piiblit lätte wõttaks, ja järrele mõtleks mis asjast on wõi-malik kõnneleda, ja sedda wiist enuast walmistaks sedda parre-minne arro sada, mis asjast minna tahhan kõnneleda. Selle pärrast sowin minna teile, et teie mitte ütspäinid kirjast kuul-laks minno jutlust, waid ka koddo pühha kirja loeks. Sedda samma minna sowin ka neile, kes minno juure käiwad. Koggu-niste ei sünni sedda räkida, mis minna teie käest kuulen: „minno kaelas on kohto mõistmisje ammet, mul on naene, pean lapsi toitma ja omma perre asju tallitama, minno suggufelle ei olle tarwis luggeda P. ramatut; se on ütspäinid nendele tarwis, kes mailmast enuast ärra heitsid? . . . Kuidas sinna wõid sedda räkida inuimenne? Kas selle samma pärrast p. kirja luggemine ei olle sulle tarwis, et sul arwamatta sured murred on? Agga selle samma pärrast sa pead tedda ennam luggema, kui mugid; sest et nendel ei olle nisuurit tarwitust selles kaitijas kirjast, kui teil, tedda ma ilma tormid kõigis poole tõukawad. Mukidel ei olle aialikkusi ammetid . . . warjolikku paitades mõtlewad omma pattudest; agga meid kiusatakse takka tormilisse merre peal, ja ruhhat lorda, omma tahtmist wasto, same pattustada; agga se pärrast peame meie allati enuast püh. kirja luggemisje timitama.

Mugid on rahul ma ilmaga sõddimisest, ja sepärrast on naad wähhem hawatud; agga sinna olled ifka ridus selle ma ilmaga, ja kannad temma hawu, selle wasto pead arstimist otsima. Kord wihhastab sind so naene, mõni lord kurwastab sind so poeg, sind kiusab takka so waentlane, mõni lord on sinno sõbber so wasto kadde . . . tihti hirmotab sind kohto mõistja, so peale läib waesus, eht üks teine õnnetus so perres teeb sulle kurbdust, eht õn teeb sind uhkeks, eht sind loormas õnnetus. Pühhidamalt ütelda, iggalt poolt on paljo juhtumissi, mis meid pannerwad muretsema, kurwastama, hädda kandma ja kõrgistama, iggalt poolt lendab meie peale ni paljo noli, et allati pühha kirja kisu tarwis on . . . ? sest et ei olle wõimalik, ei olle wõimalik, ütlen, et legi olleks eht wõiks lunnastud olla ilma p. kirja luggematta Kui meid igga päaw awatalse, ja meie ei pruifi nende wasto arsti rohtosid, meil ei jõe siis misisuggust lotust terweks